Budapesti Zenei Hetek

Rubinstein szólóestje

Arthur Rubinstein szólóestje csak elmélyítette, s új színekkel gazdagította a nagy művész zenekari hangversenyén szerzett felejthetetlen élményeinket. Újra meggyőződhettünk, hogy Rubinstein a művészi fejlődésnek azt az útját járta meg, amit néhány alkotóművésznél is megfigyelhetünk: az egyszerűségre, a tiszta, világos klasszicitásra törekvő kifejezés világa felé. A háromnégy évtizeddel ezelőtti Rubinstein nem volt mentes a modorosságoktól sem, a nyolcadik évtizedében levő művész előadásmódja maga az egyszerűség és természetesség. Divatos szóval már-már azt mondhatnánk rá: objektív zongorázás ez, ha e mögött a látszólagos objektivitás mögött nem egy bámulatosan gazdag pálya egész élményvilága és bölcs tapasztalata volna. *Schubert* nagy B-dúr szonátájában is ez fogott meg elsősorban: az újrafogalmazás sallangtalan tisztasága, leszűrtsége. S mint Rubinstein zongorajátékában mindig: a zongorahang szinte érzéki, varázslatos szépsége. A szonáta egy pillanatát pedig egészen bizonyosan nem fogjuk elfelejteni: az első tételnek azt a részletét, amikor a kidolgozási szakaszban mint távoli emlékkép, igéző szépséggel megszólalt a tétel fő témája.

Schumann Karneváljának karakterekben gazdag, de korántsem túláradó, romantikus előadása zárta le a műsor első részét. Itt is egy erős előadói intellektus fogalmazta újjá a maga romantikus látomását. Rubinstein *Debussy*- és *Ravel*-játékának határozott formai plaszticitása meg egyenesen a Giesekingére emlékeztet. A műsort záró *Chopin*-darabok a művész legközvetlenebb világába vezettek, a szűnni nem akaró siker jegyében zárva le ezt az estét is, Arthur Rubinstein búcsúját Budapesttől. Az örökifjú művész hálás volt a tapsokért, s ráadások egész sorával viszonozta a közönség lelkesedését.

FÁBIÁN Imre

8

FILM-SZÍNHÁZ-MUZSIKA 1966. okt. 28.